De Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 23 - 5 JUNI 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

HONNIE EN DE ZEVEN ROVERS

Twee opscheppers

door
J. Toebosch

Karel Wemmers was een eerste klas opschepper! Hij was wisselloper bij een bank in de stad, maar als men hem hoorde praten, had hij er nog meer te zeggen dan de directeur en was hij het, die alles regelde. Toch was hij een nette, oppassende en ijverige jongen, op wie niets aan te merken viel. Hij woonde bij zijn ouders op een dorp bij de stad en ging elke dag met de bus op en neer.

Nu was het hem al een week lang opgevallen, dat een nette jongeman van zijn leeftijd instapte en 's avonds eveneens met dezelfde bus weer terugreed. Toen op een goede morgen die jongeman naast hem kwam zitten, sprak hij hem aan en het duurde niet lang, of ze waren de beste maatjes.

De nieuwe kennis bleek Oosthof te heten.

„Ik heb je al enige keren in de bus gezien," zei Oosthof. „Je bent zeker ook in de stad in betrekking?"

„Ja. Ik ben boekhouder bij de bank van Grimik en Co."

„Nou, dan ben je een bolleboos. Al zo jong boekhouder."

„Ik ben pas vierentwintig jaar. Eigenlijk verdien ik nog te weinig, maar binnenkort maak ik promotie. Ik kan reuzegoed met de directie opschieten en ik denk, dat ik over enkele jaren wel hoofdboekhouder word. Wat ben jij van je vak?"

„Ik heb een prima betrekking. Ik ben chef in het levensmiddelenbedrijf van mijn oom, een drukke zaak met alles bij elkaar tien man personeel. Het is een hele verantwoordelijkheid, want mijn oom laat alles aan mij over."

Toen op een goede morgen die jongen naast hem kwam zitten.

„Maar dan zal je ook wel flink verdienen!"

„Och ja! Maar de vooruitzichten zijn goed en dat is het voornaamste. Over enkele jaren denkt mijn oom te gaan rentenieren en dan krijg ik de zaak. Ik ben van plan haar dan uit te breiden. Daarom moet ik nu hard werken!"

De bus stopte. De jongelui stapten uit. „Tot vanavond!" zei Karel. „Dan reizen we weer terug."

„Het zal me zeer aangenaam zijn," zei Oosthof. Toen gingen ze allebei op weg om hun dagtaak te beginnen.

Toen Karel op het kantoor kwam zat de chef reeds op hem te wachten.

„Wemmers," zei hij, „er zijn vanmorgen heel

HONNIE EN DE ZEVEN ROVERS

„Ha, 't is etenstijd," denkt Honnie.
„Kijk, daar is een bakje vol
Met spinazie, rijst en boontjes,
'k Word van eetlust bijna dol!

Ik moet altijd netjes wachten
Tot het tijd voor 't eten is,
Als ik zeuren kom bij 't baasje
Wordt hij boos en is het mis.

Daarom wacht ik maar geduldig,
Ook al gromt het in mijn maag,
't Is nu tijd, mijn bakje staat er,
En bijzonder vroeg vandaag.

Oei! Daar zijn de zeven rovers,
Net zo hongerig als ik.
Kijk ze nu eens gulzig smullen,
'k Krijg van woede haast de hik!

Durven jullie wel, zeg, rakkers,
Kkssst! Bandieten, roversstel,
Als het leven jullie lief is
'k Raad je aan, verdwijn dan snel!"

Roets!! Daar gaan de zeven rovers,
Hoor, ze schelden Honnie uit.
Maar hij is al aan het eten,
Hoort niets van hun boos geluid!

veel kwitanties te innen. Maar dadelijk er op uit, jongen, en je nergens langer ophouden dan hoognodig is, want anders kom je vandaag niet klaar."

„Ik zal er voor zorgen, mijnheer," zei Karel en begon ze al direct op volgorde te leggen.

Enige uren later stapte Karel met een kwitantie een levensmiddelenwinkel binnen. Het was een drukke zaak. Een vijftal bedienden hadden de handen vol om de klanten te helpen. En verdraaid.... daar achter de toonbank stond mijnheer Oosthof met een witlinnen jasje aan, bezig met afwegen en inpakken. Plotseling hoorde hij een mijnheer, die de chef bleek te zijn, zeggen: „Oosthof, ga eens even naar het magazijn en zeg, dat ze dadelijk een kist suiker en een baal koffie brengen...."

Was dat nu de chef en toekomstige eigenaar van het bedrijf? Die boodschappen naar het magazijn moest doen?

Op hetzelfde moment zag Oosthof Karel staan, die een pet met de naam van een bank op zijn hoofd had, een leren tas droeg en een kwitantie kwam aanbieden. Zijn gezicht drukte de grootste verbazing uit. Is dat die bekwame boekhouder van de bank Grimik en Co?.... Hij zei niets en Karel, die hem ook herkende, zei evenmin wat. Terwijl de een naar het magazijn ging om te doen, wat hem opgedragen was, nam de andere zijn geld in ontvangst en vertrok een beetje beschaamd.

Die avond troffen ze elkaar bij de halte, waar ze gewoon waren in te stappen. Karel was de eerste, die sprak.

„Nou, meneer de chef, ik moet zeggen, dat ik raar opkeek, toen ik je daar achter de toonbank zag staan."

„En ik niet minder, mijnheer de boekhouder, toen je daar zo opeens met die pet en die tas binnenkwam."

Even keken ze elkaar zwijgend aan en barstten toen in lachen uit.

„Laten we het maar zeggen, zoals het is," zei Karel toen. „We hebben elkaar wat willen wijsmaken en even hard opgeschept om meer te lijken dan we in werkelijkheid zijn."

„Precies. We zijn een paar grote bluffers geweest. Jij een boekhouder en ik een chef met prachtige vooruitzichten. En jij bent een wisselloper en ik een gewone winkelbediende. Vind je het erg?"

„Helemaal niet. We hebben dom gedaan met zo op te scheppen. Wij zullen er niet meer over praten."

„Top! Dan blijven we goede vrienden. Ik geloof, dat we het samen best zullen kunnen vinden. Eerlijk gezegd vind ik het zo veel prettiger, want als jij zo'n hoge positie had, zouden we nooit vrienden hebben kunnen zijn!"

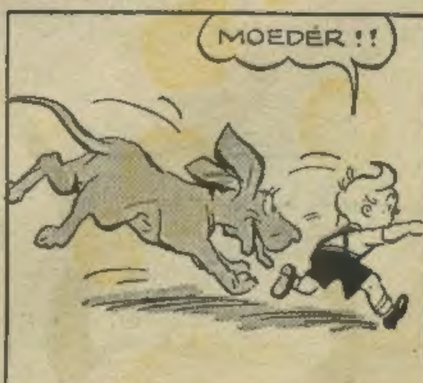
En dat was ook zo. Toen de bus kwam nam hij twee jongelui mee, die elkaar gevonden hadden en vrienden zouden blijven.

Achter de toonbank stond mijnheer Oosthof met een wit linnen jasje aan

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

DRIE EIGEN WEGEN

Bekijk dit plaatje eens goed. Wij zien rechts meneer de Rijk in zijn auto. Hij komt van zijn kantoor (3), waar zijn vriend juist met een auto wegrijdt. Middenin loopt mevrouw van Stralen, die op bezoek geweest is bij de kruidenier (2) en die nu haar boodschappen in een wagentje naar huis brengt. Achteraan loopt Jantje, die juist van de school naast de boompjes (1) komt.

Dat is allemaal niets bijzonders, zullen jullie zeggen.

Maar wat wel heel erg eigenaardig is: ze hebben zó gelopen, dat hun wegen elkaar niet gekruist hebben. Alle drie zijn ze dus daar gekomen, waar ze nu zijn, zonder dat de weg, welke zij juist hebben afgelegd, door een der anderen werd gekruist.

Zeg nu niet te gauw: Dat is onmogelijk! Want het kan en het is ook gebeurd. Probeer het maar eens, doch zet niet te gauw streepjes of lijntjes, want dan weet je er op het laatst helemaal niet meer uit te komen. Plaats eerst eens op een papier kruisjes, waar nu de huizen staan en waar de mensen zich bevinden, en tracht dan met lijntjes te trekken het geheim te vinden. Misschien gelukt het je voor ieder hunner een eigen weg aan te leggen, die nergens door een andere weg wordt gekruist. O, ja, dat is waar ook! Denk er om, dat de wegen NIET buiten de omlijning mogen gaan. Geduld overwint nu eenmaal alles!

Veel succes. Als het niet lukt, dan kan je de volgende week in dit blad de oplossing vinden.

Dat is waar!

Moeder vraagt aan Jantje: „Heb jij die kat getekend, Jantje?"

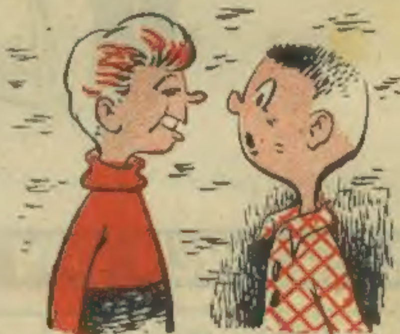
Heel trots zegt Jantje: „Ja, mama, dat heb ik gedaan!"

„Maar jongen," merkt moeder op, „waar is de staart?"

„O ja, mama, die zit nog in mijn potlood!" is het antwoord van Jantje.

DRIE GRAPPEN

Hij had gelijk

Dirk: „Ik heb vannacht iets gezien, waar ik nooit overheen kom!"

Karel: „O ja? Wat was dat dan?"

Dirk: „Dat was de maan! Zie jij soms kans daar wel overheen te komen?"

Dat kon niet anders!

Het was de rekenles en de onderwijzer wilde eens weten of de kinderen wel goed opgelet hadden. Dus vroeg hij aan Bobbie: „Vertel mij eens, Bobbie, als je nu in je ene broekzak een dubbeltje en in je andere broekzak een kwartje vindt, wat heb je dan?"

„Dan heb ik de broek van mijn grote broer aan!" luidde het antwoord. „Want ik heb nooit geld!"

Simpie Kannalles

45. „Dit is de druppel, die de emmer doet overlopen," zei Siempie. „Nu moet ik wel toegeven, dat ik helemaal niet handig ben; ik ben een opschepper geweest en daar moet ik voor boeten. Ik ga mijn auto verkopen, dat is nog de enige manier om Tunneke verdriet en haar oom schade te besparen." En ja, hoor: door scha en schande had Siempie afgeleerd een snoever te zijn. Hij begaf zich naar de Indischman, die hem vijfhonderd gulden voor zijn auto gaf. „En u hoeft mij geen schadevergoeding voor mijn natte kleren te geven," zei de tevreden man. „Dat is een mooi begin," vond Siempie. „Nu ga ik de rest in orde maken."

46. Siempie wandelde naar het dorp en toen hij terugkeerde, liep er een hele stoet mensen achter hem aan: een dienstbode (om het vuile, nog hele vaatwerk te wassen), een winkelbediende met nieuw aardewerk bij zich, een groenteman met aardappels en verse bloemkool, drie werksters(om vloeren en wanden schoon te maken), een wasvrouw(om de bedorven was opnieuw een beurt te geven), een tuinman, een straatveger, een loopjongen met bloemen voor Tunneke en losse arbeiders, die het hele huis aan de buitenkant een flinke beurt moesten geven. Het was een hele stoet, al die mensen met hun werktuigen, en de voorbijgangers bleven verbaasd staan.

47. Bij Siempie's huis gekomen, begon iedereen direct met zijn werk, zodat er weldra geklopt, geveegd, geboend, gewassen, geharkt en getimmerd werd. Siempie hield toezicht en hij zag daardoor de auto niet, die voor het huis stopte. Hij merkte Tunneke pas op, toen die op de stoep stond en riep: „Siempie, wat zijn ze met het huis aan het doen?" „O, Tunneke," antwoordde Siempie, haar de hand drukkend, „terwijl je weg was, heb ik door alles verkeerd te doen het halve huis vernield en nu laat ik alles herstellen van het geld, dat ik voor mijn auto heb gekregen. En, o, Tunneke, ik beloof je dat ik nooit meer zo'n lelijke opschepper zal zijn!"

48. „Nee," vervolgde hij, „je hoeft geen medelijden met mij te hebben; het is allemaal mijn verdiende loon." Even was Tunneke natuurlijk erg verbaasd, maar toen glimlachte zij blij en riep zij uit: „O, Siempie, nu je die lelijke gewoonte hebt afgeleerd, vind ik je nog aardiger dan vroeger. En treur maar niet om je auto. Omdat ik oom en tante, die weer bijna beter is, zo mooi heb geholpen, heeft vader mij zijn auto gegeven. Kijk, daar staat hij. Stap maar in, dan gaan wij meteen een ritje maken." Overgelukkig stapten zij in de prachtige auto en reden weg. Kijk, zij wuiven jullie toe en roepen: „Tot ziens, als wij weer eens een avontuur beleven!"

De Rode Ridder III

zwerft uit

Slechts één mens was er, die van het bestaan van de valkenhorst op de hoogte was. Het gehele voorjaar heeft hij gelet op de ridder en diens trouwe gemalin. Af en toe klimt hij naar het nest en geniet van het schouwspel, dat de opgroeiende valken hem bieden. Dicht tegen elkaar gedrongen, in de uiterste hoek van het witgekalkte nest, kijken vier paar angstige ogen hem aan. De oudste is het dapperst. Blazend uit zijn halfgeopende snavel, houdt hij een van zijn telgele pootjes opgeheven om onmiddellijk toe te kunnen slaan, als de indringer het waagt zijn hand binnen te steken. De jongste kiekert luid van angst. In de verte geeft het vrouwtje antwoord.

Spoedig is de beproeving echter weer achter de rug en soezend staan en liggen de valkjes op de platgetreden braakballen van muizenhaar, waar het nest mee bedekt is. Fel happen en slaan ze soms naar voorbijzoevende insecten en volgen met een scheef oog de gierzwaluwen, die als stipjes langs de hemel zwieren. Onmiddellijk hebben ze in de gaten, dat een van hun ouders op komst is met het begeerde voedsel. Soms als de tijden nat en guur zijn, duurt het langer dan gewoonlijk. Op een keer, als de ouden zich een halve dag niet laten zien, wordt het grootste jong ongeduldig en flappend met zijn wieken, zodat de donspluimen in het rond vliegen, klimt hij uit het nest. Angstvallig knellen zijn dunne, gele tenen zich om de tak en fladderend houdt hij zich in evenwicht. Reikhalzend kijkt hij om zich heen. Nogmaals test hij zijn wieken. Sneller en sneller slaan ze op en neer. Zoevend fluit de wind door de pennen. En plots is het valkje los. Daar ploft hij een tak verder neer. Luid kiekert hij van trots en verrassing.

Lang duurt het niet meer, of alle vier zijn het takkelingen geworden. En op een zonnige dag zwerven ze luid bedelend met hun ouders mee. Alom is er jong leven en menige jonge grasmus moet zijn eerste vliegoefening jammerlijk beëindigen in de klauw van de valk.

De dag, dat de jongen voor zichzelf konden zorgen, is al sinds lang achter de rug. Ze verdwenen om niet weer te keren. Het wordt ook tijd om het zuiden op te zoeken, want 's winters is het niets gedaan in de lage landen. Een enkele oude valk blijft achter en voert een harde strijd om het bestaan. Als de regen wekenlang neerplenst of -sijpelt, verdrinken de muizen in hun holen en de torenvalk moet zich andere buit zoeken. Ook bij vorst en sneeuw kiest hij een ander jachtterrein. Vaak worden de stadswijken dan zijn toevluchtsoord. Wiekelend staat hij boven de daken. Meestal is er niets, dat zijn belangstelling gaande maakt. Een enkele keer zie je hem plots in aanvalsstand komen; smalle staart en gevouwen wieken, Schuin scheert hij omlaag, steekt snel de straat over en ploft met een klap in de dakgoot, staart en vleugels als een rem gespreid. Mis! Onder een dakpan drukt een mus zich diep weg, zijn hartje klopt wild van schrik.

De valk zwerft weer verder. Hij is ook niet zo geschikt voor dit werk. De sperwer, die grauwe vrijbuiter, kan dit beter. Die doet het in rechtlijnige vlucht en achtervolgt zijn prooi, als die ontsnappen wil. De valk komt echter hoog uit de lucht aanzetten en vergenoegt zich er over het algemeen mee zijn prooi na te kijken, als deze op het nippertje de dans ontspringt.

Toch weet hij er wel eens een te snappen. Als de mus druk bezig is zaadjes te zoeken of een vink geheel opgaat in de beukenootjes, komt soms ongezien de rode ridder. Dan is zijn dag weer goed. *P. D.*

wat doet een bij zoemen

Het geluid, dat een vliegend bijtje voortbrengt en dat wij ZOEMEN noemen, wordt veroorzaakt door zijn vleugels. Die vleugeltjes gaan heel erg snel op en neer, slaan dus door de lucht en omdat het zo snel gebeurt, horen wij de trillingen, die door het verplaatsen van de lucht worden veroorzaakt.

Ook de vogeltjes gaan bij het vliegen met hun vleugels op en neer. Maar die beweging, hoewel erg snel, is toch in vergelijking met die van de bijen, langzaam. Daarom is het een heel ander geluid, dat zij voortbrengen, je hoort het fladderen. De snelheid, waarmede de vleugels van een gewone honingbij op en neer gaan, is vierhonderd maal in één seconde. Soms zelfs meer dan zesentwintigduizend keer per minuut.

Omdat het zo snel is, horen we alleen maar gezoem en niet, zoals bij de vogels het op en neer gaan van de vleugels zelf.

Nu moet je maar eens uitrekenen, hoeveel keer de vleugels van een bijtje op en neer zijn gegaan, wanneer het een half uur lang honing heeft gezocht. Als je dat getal ziet, weet je ook, waarom de mensen van een ijverig of nijver bijtje spreken. Want het is niet een half uur, dat het in de lucht blijft, maar het grootste gedeelte van de dag.

ONZE WONDERE WERELD

ACHTENVIJFTIG JAAR LANG ZAT MAHAN RATNA DAG EN NACHT EEN PLANT TE BEWAKEN OM AAN HET LAATSTE VERZOEK VAN ZIJN STERVENDE MOEDER TE VOLDOEN.

IN MUSCAT, ARABIË, IS EEN GETROUWDE VROUW DE GEVANGENE VAN HAAR MAN. OM HAAR HIERAAN TE HERINNEREN MOET ZE STEEDS DIT STALEN MASKER DRAGEN.

PETE, EEN NOGAL EIGENWIJZE KAT, VERTIKT HET OM ERGENS ANDERS TE DRINKEN DAN AAN DE KRAAN.

HET EERSTE FERRIS-WIEL WERD IN 1892 GEBOUWD VOOR DE WERELDTENTOONSTELLING IN CHICAGO EN WERD NOOIT IN GROOTTE OVERTROFFEN. ER WAS PLAATS VOOR 1440 PERSONEN EN HET WIEL HAD EEN HOOGTE VAN 78 METER.

KIT KARSON, DE HEL

MET BEHULP VAN DE MONTINI-INDIANEN EN HUN GEKKE BLANKE CHEF AAN ONZE ZIJDE, VEGEN WE ALLE BEWONERS VAN FORT YORK VAN DE AARDE WEG !

IK MOET ONMIDDELLIJK NAAR FORT YORK GAAN OM DE MENSEN TE WAARSCHUWEN !

DOCH TOEN IK ONGEMERKT LANGS DE DEUR WEG WILDE GLIPPEN, WERD ZIJ PLOTSELING OPENGEGOOID.

HOUDT DIE SCHURK ! IK BEN FINLEE, DE BOODSCHAPPER VAN HET FORT TORONTO ! DAT IS KIT KARSON, EEN GEMENE SPION VOOR DE HUDSON-MAATSCHAPPIJ ! LAAT HEM NIET LEVEND VERTREKKEN !

VOORUIT, MANNEN ! GRIJPT HEM !

IK SCHEUR JE AAN STUKKEN, GEMENE SPION ! AUAUAUAU !

IK ZIT LELIJK IN DE KNEL !

SLA HEM DOOD, JONGENS ! IK BEWAAK DE DEUR !!

MET EEN GEWELDIGE SPRONG VLOOG KIT DOOR HET GLAZEN VENSTER NAAR BUITEN !

DAAR GAAT IE !

HOUDT HEM TEGEN, EZELS !

KIT KARSON RENDE DOOR DE VALLEI, TERWIJL DE KOGELS OM ZIJN OREN VLOGEN !

IK HAAL HET, ALS IK MIJN VOORSPRONG MAAR KAN VERGROTEN !

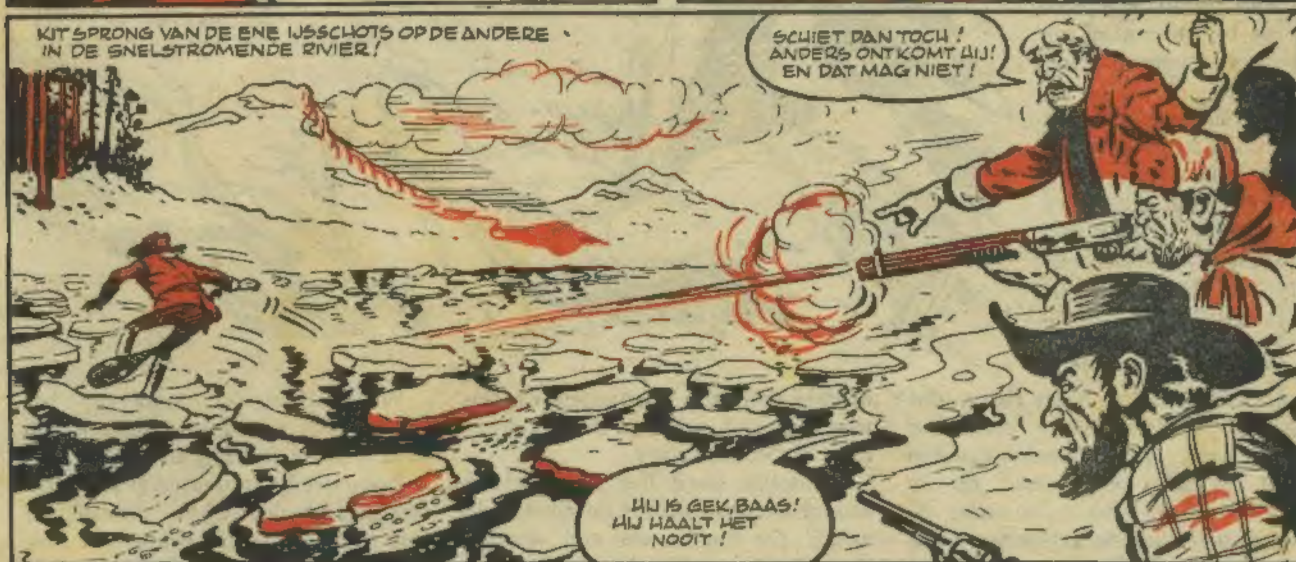
HOUDT DIE VERDRAAIDE SPION TEGEN ! VIJFTIG GOUDSTUKKEN VOOR DEGENE, DIE HEM TEGENHOUDT OF DIE HEM NEERSCHIET. SCHIET !

LD VAN DE PRAIRIE

Gevecht met

Na lang rondtrekken hadden de Comanches Indianen hun tenten opgeslagen tussen Michigan en Wisconsin. Ze hadden er een rijk jachtgebied gevonden en het opperhoofd, Rode Bison, die zijn stam helemaal uit Noord-Dakota hierheen had geleid, besloot, dat ze er voorlopig zouden blijven.

De nieuwe nederzetting telde vele wigwams en de volwassen mannen trokken er dagelijks op uit om de voorraden aan te vullen. Menig hert belandde in de vleespotten der Comanches en de grote bruine beren, die zich graag bij het water ophielden, leverden vlees en pels.

Overdag speelden de kleine, koperkleurige kinderen vredig tussen de wampuns en 's avonds, voor ze gingen slapen, vertelden de squaws hun van de krijgsdaden der groten.

Toen de eerste winter in het nieuwe gebied aanbrak, ontdekte Rode Bison, dat hij niet de gunstigste plek had uitgekozen. De tenten stonden dicht bij het Bovenmeer, op de onbeschermde vlakte en aan de waterkant blies de grimmige wind er pal op. Rode Bison begreep, dat het ergste nog moest komen, en liet het kamp opbreken. In de luwte van een naaldwoud, een mijl of drie verderop, vestigden de Comanches zich opnieuw en brachten daar de winter door.

Eindelijk werd het lente. Hoog schoot het gras op uit de ontdooide aarde. De dieren, die een winterslaap hadden gehouden, kropen uit hun holen en snoven de geurige lucht op en ook het volk der Comanches voelde zich weer vol levenslust.

Snelle Boog, de zoon van het opperhoofd en Checumaha, waren samen het woud ingetrokken. Snelle Boog deed zijn naam eer aan. Met een welgemikt schot doodde hij een wegvluchtende eekhoorn. Het was diep in de namiddag, toen Checumaha zijn metgezel bij de arm greep. Hij wees op kolossale sporen, die zich op regelmatige afstanden van elkaar aftekenden.

„Een beer," zei hij. Checumaha knikte. „Maar geen bruine," antwoordde hij. „Checumaha heeft deze sporen eerder gezien, vele manen geleden. Ze zijn van de beer, die de blanken „grizzley" of mensendoder noemen. Zoals mijn broeder zal zien, zijn de sporen nog vers. Als wij teruggaan om hulp te halen, zal het dier ontsnappen."

„En dan zouden we de tanden met meerderen moeten delen," meende Snelle Boog.

DE STILLE ZUIDZEE

Hoewel de Stille Zuidzee een derde gedeelte van de gehele aardoppervlakte beslaat, is daarop nog nooit een grote zeeslag geleverd. Onbelangrijke gevechten tussen kleine smaldelen, zoals dat heet, zijn het enige, waarvan deze enorme watervlakte getuige is geweest.

een mensendoder

door
Carlo Muntinck

Dat gaf de doorslag. Hij die de tanden van een door hemzelf verslagen grizzley droeg, gold als een dapper man, en dit ereteken wilden de beide jongelieden zich niet graag laten ontgaan.

Lange tijd volgden ze de sporen. Het kon niet lang geleden zijn, dat het dier daar voorbij was gekomen, want de scherpe neuzen der Comanches namen duidelijk de muskusachtige geur waar, die het dier verspreidde.

De zoon van het opperhoofd had zijn boog in de hand genomen en Checumaha trok een lang en vlijmscherp mes. Het pad, waar langs ze gingen, liep langzaam omhoog. Plotseling bleven ze doodstil staan. Voor hen, aan de kant van de weg, stond een reusachtige boom, die van onderen hol was. In het halfduister onder in de stam glansden twee ogen en de eigenaar daarvan liet een waarschuwend gegrom horen. Razendsnel nam de zoon van het opperhoofd een pijl en legde die op zijn boog. Op hetzelfde moment, dat hij schoot, kwam de beer te voorschijn. De pijl ging hem dwars door het rechteroor en die plotselinge pijn maakte hem razend. Met donderend gegrom sprong hij op de beide Indianen af. Tijd om te vluchten was er niet meer. De grizzley zou hen onmiddellijk hebben ingehaald.

Checumaha zette zich schrap en hield zijn mes met twee handen voor zich uit.

Intussen had Snelle Boog een nieuwe pijl gepakt, doch voor hij die kon afschieten, was de beer bij Checumaha. Hij verhief zich op zijn achterpoten en brulde. Toen haalde hij uit om met één slag van zijn verschrikkelijke klauw Checumaha te verpletteren.

De Comanche zag het gevaar echter aankomen. Hij bukte zich en de beer miste hem. Het volgende ogenblik dreef Checumaha zijn mes in de buik van de grizzley. De reusachtige beer liet zich boven op de Indiaan vallen. Met zijn tanden en klauwen kon hij Checumaha niet bereiken, maar zijn enorm gewicht was een bijna even verschrikkelijk wapen. Snelle Boog zag het gevaar, waarin zijn vriend verkeerde. Met alle kracht, die in zijn spieren was, spande hij zijn boog en schoot. De pijl drong diep tussen de schouders van de grizzley. Nog even trok de beer met zijn poten, toen lag hij doodstil.

Snelle Boog gooide zijn wapen neer en deed zijn best om het lichaam van de grizzley opzij te wentelen. Toen hem dat met veel inspanning was gelukt, kroop Checumaha versuft en steunend overeind. Hij betastte zijn pijnlijke ledematen en zijn lichaam was rood van het bloed van de beer. „Mijn broeder heeft mij gered," zei hij. „Snelle Boog zal de tanden met ere dragen."

„Hij zal ze delen met Checumaha," antwoordde Snelle Boog. „Het was Checumaha, die hem de eerste stoot gaf. Howgh!"

De beide Indianen sloegen elkaar met de vlakke hand tegen de bovenarm, ten teken van eeuwige vriendschap. Dan staarden ze trots naar hun verslagen vijand. Aan meenemen viel niet te denken, daarvoor was het dier te zwaar. Het enige, wat ze konden doen, was de hulp van de anderen inroepen, want zoveel kostelijk vlees mocht men niet verloren laten gaan.

Zo snel mogelijk ontdeden ze de beer van zijn pels en hingen die over een stok. Daarna namen ze hem de tanden af en verdeelden die.

Het was inmiddels schemerig geworden. Snelle Boog en Checumaha namen de tak met de berenhuid op en legden die over hun schouders. Toen, terwijl een grote grijze uil zich klapwiekend in de lucht verhief, liepen ze langzaam het rotspad af.

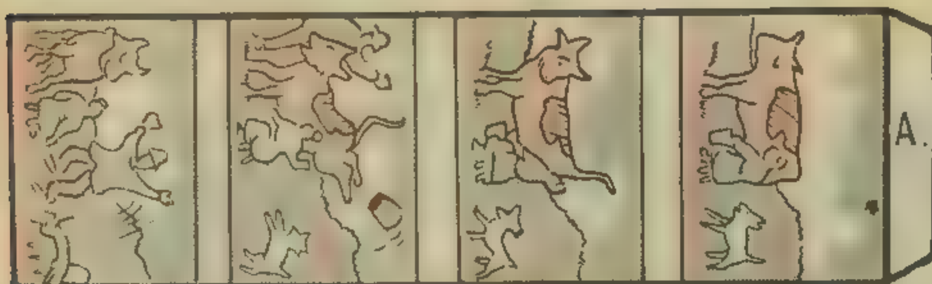
Ze dachten aan de roem, die ze zouden oogsten, en er glansde trots in hun ogen.

De kleine knutselaar

Schilder Kladdermans en zijn levend schilderij

Schilder Kladdermans ziet tot zijn verbazing, dat zijn schilderij plotseling levend geworden is en telkens verandert.

Zo verbaasd als onze brave artist is, kun je ook andere mensen doen staan, wanneer je met deze plaat het volgende doet:

Plak alles op stevig karton en knip dan de grote plaat en de twee smalle stroken uit.

Langs de twee stippellijnen op het schilderij snijd je nu met een scherp mes het karton door, zodat je twee insnijdingen krijgt.

Bestrijk nu het witte stukje B van de ene strook met gom en plak die strook dan onder aan strook A, zodat ze een lange strook vormen.

Dan steek je het bovenste stuk van de strook achter de plaat om door de onderste insnijding in het schilderij en vervolgens door de bovenste gleuf weer naar achteren.

Nu lijm je het stuk A achter de onderkant van B vast, zodat de strook als het ware een ring vormt.

Wanneer je nu de strook langzaam doortrekt, zie je de voorstelling op het schilderij steeds veranderen, evenals schilder Kladdermans dat tot zijn verbazing aanschouwde.

Een handwerkje voor de meisjes

Een slabbetje voor benjamin

Moeder kan er altijd nog wel een slabbetje voor baby bij gebruiken en je doet haar dus een groot plezier als je een mooi en praktisch slabbetje voor de jongste lieveling in huis maakt. Op de tekening zie je slechts de helft van het knippatroon. Je moet de stof dus dubbel leggen. De stippellijn dient dan precies met de vouw samen te vallen. Je speldt het patroon op het katoen en knipt het uit.

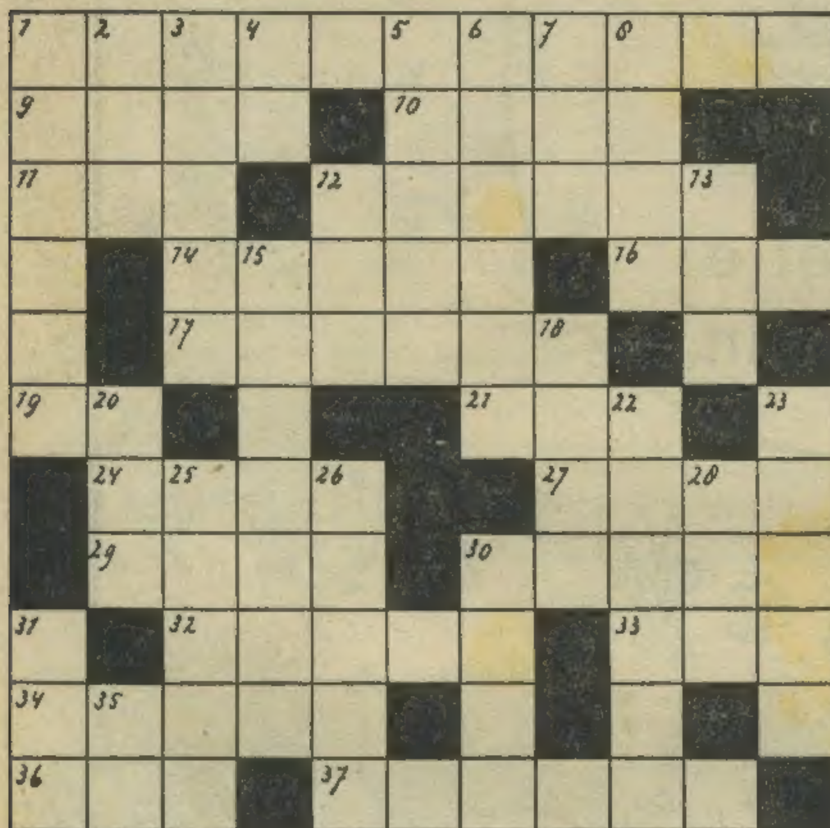
Vervolgens maak je een smal zoompje langs het gehele slabbetje. Voor de sluiting maak je bovenaan rechts een knoopsgaatje en zet je aan de linkerkant een klein knoopje.

Met behulp van carbonpapier teken je de eendjes op de voorkant van het slabbetje en je gebruikt bij het borduren de volgende kleuren: eendjes: geel; oogjes: donkerbruin; snavels: oranje; golfjes lichtblauw; bloemen: rose lichtblauw en geel en lila vlinders: geel en rose.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

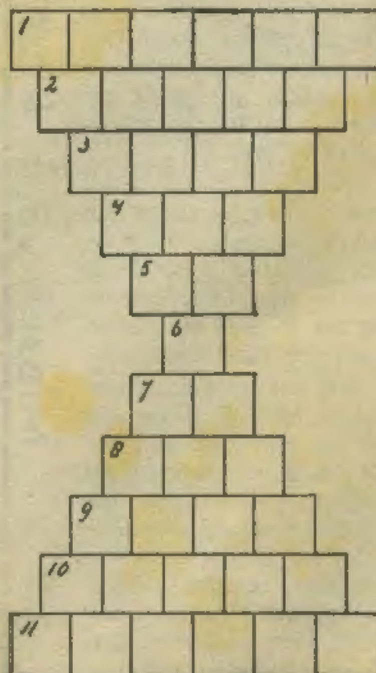
1 Heel grote vogel, die niet vliegen kan, maar wel hard lopen
9 Versiering; opschik
10 Balspel, dat vooral in het water beoefend wordt
11 Akelig; naar
12 Geluid, dat bijen maken
14 Glans; ook wel warmte
16 Waterkering langs de rivieren
17 Precies gelijk
19 Op dit ogenblik
21 Achterkant van je bovenlichaam
24 Vloeistof, waarmee je schrijft
27 Kleine zetmeelballetjes, die voor soep of pap gebruikt worden
29 Gelooide dierenhuid
30 Begin van een hardloopwedstrijd
32 Gelovig
33 Klein soort hert
34 Gereedschap, waarop schoenen gerepareerd worden
36 Duivenhok
37 De maan heeft vaak die vorm

Van boven naar beneden:

1 Voorste deel van een schip
2 Houten vat
3 Koren
4 Sterk smakend bolgewas
5 Haast
6 Eten voor dieren
7 Boomsoort
8 Tegenovergestelde van slecht
12 Hemellichaam, dat de aarde verlicht
13 Afgunst
15 Allerlei zoetigheid
18 Stilte; pauze
20 Nachtvogel
22 Deftige vorm van graag
23 Smeert men op het brood
25 Ander woord voor mist
26 Fier; ook wel hoogmoedig
28 Afkorting van Greta
30 Lelijke val
31 Lage vrouwenzangstem
35 Wordt door vogels gelegd

ZANDLOPER-PUZZLE

In elk hokje van deze zandloper moet één letter komen te staan. Je begint met de letter in het midden en voegt er dan, zowel naar boven als naar beneden, steeds één letter aan toe.

1 Iemand, die op een schip of locomotief het vuur verzorgt
2 Rijtuig
3 Smal, rond eind hout, waaraan bijvoorbeeld een vlag bevestigd kan worden
4 Voetbekleding van een man
5 Rund, dat als trekdier gebruikt wordt
6 De 15e letter van het alfabet
7 Jongensnaam
8 Insect met dekschilden, ook kever genaamd
9 In het leger veel gebruikt slaginstrument
10 Hevige wind
11 Zo noemt men ook wel een rivier

APEN-PUZZLE

VISITEKAARTJE

Wat is het beroep van deze heer?

EEN TOVERSPREUK?

Het lijkt er wel op. Boven het konijn staan vijf woordjes, maar het leuke konijn heeft wat gegoocheld met die letters en nu weet het geen raad meer. Kunnen jullie het konijn helpen en de letters weer op hun juiste plaats zetten? Wat staat er boven die tekening?

IZ TIK EN ID HODE

OPLOSSINGEN UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

L	O	K		H	I	K		O	P	A
O	P		H	O	N	I	G		A	R
R	E	B	E	L		T	A	A	R	T
	R	E	N		K		L	A	T	
V	A	N		S	O	P		R	IJ	M
L		Z	A	K	G	E	L	D		O
A	A	I		I	E	R		B	A	S
	A	N	T		L		V	E	L	
W	R	E	E	D		R	A	I	L	S
E	D		L	O	K	E	T		E	L
L	E	K		R	O	K		I	N	A

Telegram in cijfers

HOERA IK BEN GESLAAGD - KOM MORGENOCHTEND THUIS - PIET

De gevraagde woorden waren: 1 bos; 2 klok; 3 mug; 4 lorre; 5 krant; 6 adder; 7 citroen; 8 hutspot.

Raadsels

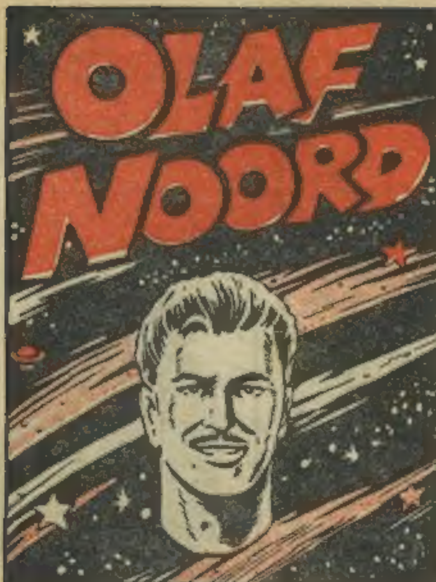
1 Potlood; 2 Eén, want daarna is het geen heel brood meer; 3 Oud.

RAADSELS

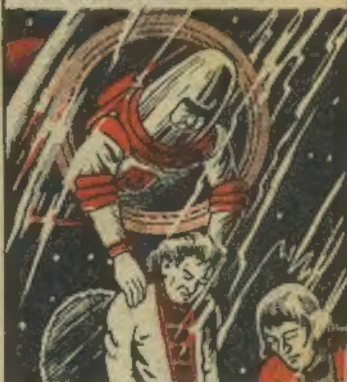
1 Welke steen wordt als je hem kookt steeds dikker?

2 Ik ben een dier. Hak je mijn kop af, dan ben ik toch nog een dier. Onthoofd je mij nu weer, dan ben ik een heel eind weg. Wie ben ik?

3 In welke pannen kan niet gekookt worden?

KWAM DE HULP TE LAAT? EEN PROEF WEES AAN DAT ARDON EN ROBAN OP HET RANDJE VAN DE DOOD WAREN. ALLEEN SNELLE HULP KON NOG REDDING BRENGEN.

TERWIJL DE TRACTOR ZICH SNEL NAAR DE RUIMTESCHEPEN BEGAF, KEKEN DE OVERIGE UVURAN-EXPEDITIELEDEN MET VERBIJSTERING NAAR HET OPKOMEN VAN SATURNUS. WAT EEN FANTASTISCH SCHOUWSPEL!

